

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'amor ressuscitat (X)

Fèiem esment dels consagrats, religiosos, religioses i preveres, com aquells que portaven endavant el testimoni més eloqüent entre nosaltres de l'amor ressuscitat. La qual cosa no vol dir que siguin només ells qui estimen amb aquest amor, sinó que la seva forma de viure, a partir dels seus vots i compromisos, és la que més clarament el manifesta. Si parlem aquí d'ells, és perquè la manera d'estimar que els caracteritza, en realitat és l'amor al qual tots estem cridats. A l'Església, la diferència entre un consagrat i un altre que no ho és, consisteix només en viure i manifestar ja aquí, en el nostre temps, allò que tothom al capdavant ha de viure: ells ho fan ja directament, els altres per vies, camins i mediacions. Però tots hem d'acabar en el mateix amor.

Esmentàvem els consagrats a propòsit de la universalitat de l'amor ressuscitat, que comprometia (a tots nosaltres, però a ells particularment) a esdevenir un peregrí del rostre de Déu i de tots els germans. Aquest és un peregrinatge, de vegades físic (anar d'un lloc a altre), però, sobretot, ho és del cor. Aquest peregrinatge és el més necessari. Podria donar-se de fet el peregrinatge físic i no haver-hi camí o sortida interior, amb la qual cosa no estimaríem amb amor ressuscitat. Però sí estimaríem amb aquest amor, si peregrinèssim amb el cor, encara que restéssim en el mateix lloc. Així estimen les monges i monjos contemplatius, que fan vot d'estabilitat en un determinat monestir.

La peregrinació de l'amor ressuscitat, que vivim al cor, demana la disposició a sortir constantment d'un mateix, mirant de no instal·lar-se mai, no aburgesar-se en la comoditat, ni recolzar-se en dèbils o falses seguretats. En definitiva, tot el que demana l'amor ressuscitat és el que signifiquen i expressen els vots, propis de la vida consagrada: pobresa, castedat i obediència. De manera semblant, amb accents diferents, la pobresa, l'obediència i el celibat apostòlics per als sacerdots. Aquells no tenen altre sentit que ésser amor ressuscitat concret i actual. Aquests no tenen altre sentit que servir a l'amor o caritat pastoral. Per això, res més ridícul i antihumà que mantenir els vots i els compromisos de la vida consagrada sense amor o, estimant amb un amor que no és pròpiament el ressuscitat. Seria com posar-li un marc meravellós a un llenç buit, sense res. Pel contrari,

—L'amor ressuscitat no pot néixer si no és des de la pobresa d'esperit, que, en no demanar res, és purament acollida agràida i donació generosa.

—L'amor ressuscitat no es pot viure si no és superant (sublimant) les exigències de les nostres inclinacions i els nostres afectes humans.

—L'amor ressuscitat no pot realitzar-se en la vida personal, si no és amb una disponibilitat tal que permeti anteposar el projecte de Déu sobre un mateix al projecte que obeeix només a les pròpies necessitats o interessos.

Això és el que significa «fer el peregrinatge de l'amor», sortida i èxode continu. Estimar a tots, totalment, sempre? Com seria possible si el cor roman massa ple d'un mateix i de les exigències particulars? Cal un cor nou, un home nou, que neix de la Resurrecció un cop travessada la creu.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Veure les necessitats del proïsme

▶ Davant l'actual crisi econòmica i financera, que és també una crisi de valors, Càritas ens anima a viure valors universals com «la justícia, la solidaritat, l'interès pel bé comú i la participació». L'exercici d'aquests valors enforteix la cohesió social i comunitària. «Si no vols formar part d'una societat limitada —diu Càritas— facilita la participació de tots». Per això, el lema d'aquest any diu que «una societat amb valors és una societat amb futur». Ens ha semblat molt adient aquesta fotografia que reproduïm: unes mans que acullen, amb esperit d'amor i de servei, unes altres mans que poden ser les d'un pobre, un malalt, una persona sola.

GLOSSA

Estiu: Déu en els llibres dels infants

Comencem a pensar en les vacances dels nostres infants. Escoltem frases com aquestes: «Les dues primeres setmanes aniran al casal d'estiu. No oblidem que hem d'assistir a la reunió de colònies! Potser l'àvia podrà ocupar-se d'ells. Marxarem un dia més tard, el campament acaba el dilluns. Sóc a l'atur i m'ocuparé d'ells el mes de juliol»...

Potser a més de les activitats també ens hauríem de preocupar per les lectures que els facilitarem durant aquestes vacances. Els dies són llargs i hi ha temps per a tot. Una estona de lectura cada dia ajuda a conrear l'hàbit, dóna informació i formació.

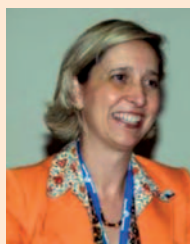
Entre les lectures infantils d'estiu —millor ben il·lustrades— no podem oblidar la Bíblia o els múltiples relats d'història sagrada per conèixer la història de salvació, la paraula de Déu: un esdeveniment narrat i testimoni de generació en generació fins arribar als nostres dies. També podem proposar algun llibre infantil que abordi el significat d'algunes expressions fonamentals de la vida cristiana: els sacraments, la pregària..., per aproximar-nos al seu sentit, des de l'experiència i la vivència de participar-hi o de pregar. I sempre, a l'estiu tenim més temps, la possibilitat de comentar i reflexionar sobre el que es llegeix o de pregar en companyia d'un adult —de la família, en el cas

de la pregària— a partir del seu testimoni.

L'eficàcia d'aquest acompanyament, mitjançant la lectura, ha d'anar lligada a la pràctica: què ens volen dir els texts i relats de l'Esclatara que es pugui aplicar en el nostre dia a dia; quines actituds ens mostren què convé seguir i quines hem de rebutjar. Les lectures sobre les expressions de la fe poden trobar el moment adequat abans o després d'haver participat en una eucaristia, en el bateig d'un germanet, en una estona de pregària, demanant perdó... La lectura dels llibres pot provocar un diàleg que potser d'una altra manera costaria d'encetar... no tant per part dels petits com per part dels adults! Els llibres no ens faran tota la feina, però ens ajudaran molt com a mediació entre les preguntes dels petits i les, sovint, maldestres respostes dels grans. I la conversa entre pares i fills, el diàleg, l'admiració i la sorpresa mútua, el dubte compartit... de ben segur seran recordats en el futur, i potser serviran de «coixí amorós» quan, amb els fills més crescuts, el diàleg esdevingui més difícil. Potser serà llavors quan els fills podran dir-nos, com en el salm: «A tu em presento, en el llibre hi ha escrit el que has fet per mi» (Ps 40,8).

Enric Puig Jofra, SJ

Nova presidenta de «Manos Unidas»

▶ Myriam Garcia Abrisqueta (Madrid, 1964) ha estat elegida presidenta de «Manos Unidas» per als propers tres anys durant la recent assemblea celebrada a l'Esclatara per aquesta ONG d'inspiració catòlica, tradicionalment dirigida sobretot per dones. La nova presidenta està casada i és mare de dos fills. Ha treballat en aquesta ONG com a voluntària des de 1999, en la qual s'ha ocupat de l'àmbit de Projectes i d'Educació per al desenvolupament.

DIUMENGE XV DURANT L'ANY

▮ Lectura de la profecia d'Amós (Am 7,12-15)

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, vés-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat». Amós li respongué: «Jo no sóc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo sóc pastor, i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrera els ramats, i m'ha dit: "Vés a profetitzar a Israel, el meu poble"».

▮ Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, / i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

▮ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-14)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra.

En ell, hem rebut la nostra part en l'herència. Ens hi havia destinat el disseny d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fóssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança. Vosaltres vau escoltar l'anunci de la veritat, la Bona Nova de la vostra salvació i, després d'escoltar-la i de creure-hi, també vosaltres, en el Crist, heu estat marcats amb l'Esperit Sant promès. Aquesta és la penyora de l'heretat que Déu ens té reservada, quan ens rescatarà plenament com a possessió seva personal. Aleshores serem lloança de la seva grandesa.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,7-13)

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçat. I els deia: «A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espolseu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells». Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons.

▮ Lectura de la profecia de Amós (Am 7,12-15)

En aquellos días, dijo Amasías, sacerdote de Casa-de-Dios, a Amós: «Vidente, vete y refúgiate en tierra de Judá; come allí tu pan y profetiza allí. No vuelvas a profetizar en Casa-de-Dios, porque es el santuario real, el templo del país.»

Respondió Amós: «No soy profeta ni hijo de profeta, sino pastor y cultivador de higos. El Señor me sacó de junto al rebaño y me dijo: "Ve y profetiza a mi pueblo de Israel."»

▮ Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos.» / La salvación está ya cerca de sus fieles, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / la salvación seguirá sus pasos. R.

Jesús i els apòstols. Sarcòfag de Concordius (s. IV). Museu d'Arles, França

▮ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los efesios (Ef 1,3-14)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en la persona de Cristo con toda clase de bienes espirituales y celestiales. Él nos eligió en la persona de Cristo, antes de crear el mundo, para que fuésemos santos e irreprochables ante él por el amor. Él nos ha destinado en la persona de

Cristo, por pura iniciativa suya, a ser sus hijos, para que la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en su querido Hijo, redunde en alabanza suya. Por este Hijo, por su sangre, hemos recibido la redención, el perdón de los pecados. El tesoro de su gracia, sabiduría y prudencia ha sido un derroche para con nosotros, dándonos a conocer el misterio de su voluntad. Éste es el plan que había proyectado realizar por Cristo cuando llegase el momento culminante: recapitular en Cristo todas las cosas del cielo y de la tierra.

Por su medio hemos heredado también nosotros. A esto estábamos destinados por decisión del que hace todo según su voluntad. Y así, nosotros, los que ya esperábamos en Cristo, seremos alabanza de su gloria. Y también vosotros, que habéis escuchado la palabra de verdad, el Evangelio de vuestra salvación, en el que creísteis, habéis sido marcados por Cristo con el Espíritu Santo prometido, el cual es prenda de nuestra herencia, para liberación de su propiedad, para alabanza de su gloria.

▮ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,7-13)

En aquel tiempo, llamó Jesús a los Doce y los fue enviando de dos en dos, dándoles autoridad sobre los espíritus inmundos. Les encargó que llevaran para el camino un bastón y nada más, pero ni pan, ni alforja, ni dinero suelto en la faja; que llevaran sandalias, pero no una túnica de repuesto. Y añadió: «Quedaos en la casa donde entréis, hasta que os vayáis de aquel sitio. Y si un lugar no os recibe ni os escucha, al marcharos sacudíos el polvo de los pies, para probar su culpa.» Ellos salieron a predicar la conversión, echaban muchos demonios, ungían con aceite a muchos enfermos y los curaban.

COMENTARI

La missió: guarir i parlar

ens pot ajudar a millorar la qualitat de vida.

La qualitat de la vida cristiana *brolla de l'interior, es manifesta en la relació i es realitza en l'acció*. En primer lloc, la qualitat de la vida cristiana *brolla de l'interior*, és a dir, neix de la resposta lliure a una crida personal de Déu, adreçada al fons del cor. La resposta interior a aquesta crida ens fa néixer de nou i ens configura amb el Crist, que guareix i anuncia l'inici d'una «nova humanitat» (el Regnat de Déu).

Aquesta resposta interior *es manifesta en la relació* que establim

amb els altres i amb Déu. La relació guardadora d'amor als pobres, des de l'amor que hem rebut de Déu, esdevé l'autèntica font de l'autoestima.

La relació *es realitza en l'acció*, en el compromís d'amor en la vida de cada dia. És una acció que dóna aire fresc, vida, renova l'interior i verifica la qualitat de la relació.

Aquest és el *secret* de la vida cristiana. Tots estem cridats a viure aquesta missió evangèlica de guarir el dolor del món i anunciar el Crist.

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Ex 1,8-14.22 / SI 123 / Mt 10,34-11,1 ■ **dimarts**: Ex 2,1-15a / SI 68 / Mt 11,20-24 □ **dimecres**: Ex 3,1-6.9-12 / SI 102 / Mt 11,25-27 □ **dijous**: Ex 3,13-20 / SI 104 / Mt 11,28-30 ■ **divendres**: Ex 11,10-12.14 / SI 115 / Mt 12,1-8 ■ **dis-sabte**: Ex 12,37-42 / SI 135 / Mt 12,14-21 ■ **diumenge** vinent, XVI durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Jr 23,1-6 / SI 22 / Ef 2,13-18 / Mc 6,30-34.

Els cristians, pel baptisme, no solament som col·laboradors de Déu en la creació mitjançant el treball, sinó també cooperadors en la redempció mitjançant la missió evangelitzadora. El treball ben fet i la missió ens donen una dignitat que ens fa imatge i família de Déu.

El projecte de Déu sobre la història té unes característiques pròpies que val la pena aprofundir, perquè ens hi juguem la qualitat de vida. El testimoniatge de les lectures d'avui, del profeta Amós, de Pau i del Crist,

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

La desconfiança envers l'Església

Un dels factors més negatius de les modernes societats occidentals és la pèrdua de la confiança, per dir-ho amb l'expressió d'Alfred Schütz, un dels antropòlegs més lúcids de la primera meitat del segle xx. En el fons confiem en algú perquè aquest algú és per a nosaltres un testimoni, és a dir un ésser humà al qual reconeixem una autoritat. La veritat d'allò testimoniada es fonamenta exclusivament en la veracitat de la vida del testimoni.

D'altra banda, no és necessari insistir en un fet prou conegut: molt sovint, qui té autoritat (*auctoritas*) no sol tenir poder (*potestas*). El perfil dels autèntics *mestres espirituals* acostuma a ser el dels *profetes desarmats*.

Avui dia la confiança és un bé molt escàs. El clima general de la nostra societat mostra símptomes molt eloqüents d'una desconfiança creixent en tots els àmbits socials.

No cal insistir gaire en el fet que *totes* les transmissions, per ser realment efectives, han de tenir com a fonament

ferm la confiança entre els transmissors i els receptors. En les transmissions de caràcter religiós, la funció de la confiança encara és molt més evident, perquè el seu contingut, d'una manera o d'una altra, té a veure amb les relacions i les complicacions entre el visible i l'invisible.

Per què en les enquestes d'opinió d'aquests quinze o vint últims anys —que, certament, com totes les enquestes són ambigües i amb una bona colla d'interessos creats al darrere— l'Església ocupa un dels últims llocs en l'expressió de la confiança dels ciutadans? Per què hi ha recels tan patents d'una gran majoria de la població respecte a tot allò que té alguna cosa a veure amb el món eclesial? En un moment de desencís cultural i polític tan profund, no hauria de ser l'Església, com ho ha estat en altres temps, el baluard de l'esperança i una font inescindible de coratge material i espiritual?

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(*La crisi de la transmissió de la fe*,

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

Ser luz

Luis Rosales, catòlic, poeta, prosista, premio Cervantes, premio Nacional de Literatura, escriu en *La casa encendida*:

—«Al llegar a mi casa, era la noche... / El cielo estaba limpio. / —“Buenas noches, don Luis”, me dice el sereno / y al mirar yo hacia arriba... / vi iluminadas, obradoras, radiantes, estelares... / las ventanas. / ¡Sí, todas las ventanas estaban iluminadas! / “¡Gracias, Señor, la casa está encendida!” Añadiría: “Sólo / la luz es presencia”».

—Sólo en la oscuridad se expande y se alcanza la luz...

—Casares define la luz: «Irradiación especial que, emitida o reflejada por los objetos, los hace visibles, o la claridad que lanzan los cuerpos en ignición o incandescencia o a través de utensilios que sirven para alumbrar».

—Es de L. Eliot la frase: «¡Si puedes ser una estrella en el cielo, sé una estrella en el cielo! ¡Si no puedes ser estrella en el cielo, sé una hoguera en la montaña! ¡Si no puedes ser hoguera en la montaña... sé una lámpara en tu casa!»

—Nietzsche se quejaba: «¡Ay de nosotros! ¡Llegan los tiempos en que el hombre no parirá ya estrella alguna!»

—E. Mounier escribió: «Nuestra acción no está dirigida esencialmente al éxito... sino al testimonio»... Irradiar, iluminar, calentar, dar vida...

—San Mateo (5,15) pone en boca de Jesús: «No se enciende una lámpara para ponerla debajo del candelero, sino sobre el candelero, para que *alumbre* a todos los que están en la casa. *Brille* así vuestra *luz* delante de los hombres...»

J. M. Alimbau

SANTORAL

12. ✚ Diumenge XV durant l'any. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

13. Dilluns. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. Dimarts. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim, de València.

15. Dimecres. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà); sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili-Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. Dijous. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. Divendres. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Anneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. Dissabte. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simfonsa i els seus 7 fills, mrs.

San Pedro y san Pablo titulares de dos monasterios de Barcelona

Es muy frecuente en los manuales de historia del arte que aparezcan juntos Pedro y Pablo. También en muchas diócesis de Cataluña las primeras iglesias

son las dedicadas a la Madre de Dios, a san Pedro y a san Pablo. En la diócesis de Barcelona tenemos dos monasterios-iglesias dedicadas a Sant Pere (de les Puel·les) i a Sant Pau (del Camp). Ambas, con Sants Just i Pastor, son posiblemente las más antiguas de Barcelona, contemporáneas de la misma catedral. Sant Pau del Camp en sus orígenes ya debió ser una especie de monasterio, en el cual quizá estuvo el gran san Paulino de Nola con su esposa Terapia, de los cuales ya nos habla san Jerónimo a finales del siglo IV de forma muy elogiosa. Paulino fue ordenado sacerdote en Barcelona, la noche de Navidad del año 393. Sabemos que en el año 911 una comunidad benedictina se estableció en Sant Pau del Camp con la intervención del conde Guifré Borrell, hijo de Guifré el Pelós. Posteriormente, sant Oleguer (año 1127) incorporó este monasterio a la obediencia de Sant Cugat. En 1835 se convirtió en parroquia.

De Sant Pere de les Puel·les sabemos que existía por lo menos ya en el siglo IX. Algunos afirman que fue fundado por el mismo Carlomagno. Era un monasterio benedictino femenino. Su abadesa tenía algo parecido a una jurisdicción eclesial con relación a la parroquia, aneja al mismo monasterio. Este edificio de estilo románico, al trasladarse el monasterio en el siglo XX a la calle Anglès de Sarrià, se convirtió en parroquia. Sant Pere de les Puel·les es un monasterio de gran repercusión eclesial y cultural en la ciudad y la diócesis de Barcelona. Ambos monasterios testifican la gran veneración que se tributa al apostolado de Pedro y Pablo en la ciudad condal durante su larga historia.

J.M. Martí i Bonet

ENTREVISTA

MARIA DEL MAR VILADOT

Fe universitària

Universitaris Loiola és una proposta del Casal Loiola de Barcelona adreçada als joves universitaris que cerquen un espai on compartir amb altres joves la seva inquietud com a cristians. Aquesta iniciativa, que enguany compleix 10 anys, compta amb el suport de la Companyia de Jesús i ofereix als joves la possibilitat de participar en trobades d'intercanvi i formació, recessos i diversos serveis de voluntariat. Tot i que està dirigit especialment a joves en etapa universitària —entre 18 i 23 anys—, està obert a qualsevol jove que vulgui seguir aquest camí en comunitat des del mètode i l'estil ignasià (934 156 434 / www.casalloiola.org). La Maria del Mar Viladot fa vuit anys que n'és monitora i els darrers ha format part de l'equip de coordinació.

Qui sou i què oferiu els Universitaris Loiola?

Som un grup de més de 60 joves que acompanyem un equip de monitors molt cohesionat i actiu. Juntament amb els Joves Loiola —grups de preuniversitaris— i l'Espai Ignasià —de joves professionals—, formem part del projecte de pastoral de joves ideat per les comunitats del Casal Loiola i els jesuïtes. Per mitjà de grups que ens reunim cada setmana volem mostrar un Jesús viu, present a la pròpia vida, que respecta la llibertat i que transforma.

Què oferiu i com viviu la fe a Universitaris Loiola?

Tenim un *tamboret* de tres potes que dóna estabilitat a la vida i articula les nostres activitats: la fe, la comunitat i el servei. Al coneixement de Jesucrist i a l'experiència personal de la fe arribem a través de la lectura de textos i l'acompanyament personal. La vivència comunitària de la fe i d'eclesialitat la potenciem començant amb una pregària oberta, fent treball entre els grups, recessos, convivències i participant en diferents propostes. Entenem la implicació social, lúcida i viva, essent viure d'experiències de voluntariat, potenciant camps de treball i rebent el testimoni de persones que es mullen i gasten la seva vida pels altres.

Què t'ha aportat l'experiència de vuit anys al centre?

En primer lloc, una gratitud constant. En segon lloc, un espai de diàleg on recollir i acollir les vivències dels joves, guiar-los en autonomia i llibertat, donar directrius i estimular-los, que ha implicat, per part meua, exigència i coherència personal i no oblidar mai la frase d'Ignasi de Loiola «en tot servir i estimar».

En el camí de la fe també ha tingut un paper clau l'equip de monitors: és una comunitat que creix en la fe, que prega, que es forma, tot compartint la missió.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

Celebració dels 800 anys de la parròquia de Sant Miquel Arcàngel, a Molins de Rei. El passat 14 de juny a les 12.15 h va tenir lloc la celebració central

d'aquest aniversari amb una eucaristia presidida pel bisbe Agustí Cortés i que va concloure amb un dinar popular al col·legi del P. Manyanet.

El bisbe Agustí convidat a la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola. En la seva reunió del 15 i 16 de juny passats, la Comissió Permanent de la CEE va demanar al bisbe Agustí la seva presència amb la finalitat de presentar un informe sobre l'aplicació del «procés de Bolonya» als centres eclesiàstics d'estudis superiors. El bisbe de Sant Feliu de Llobregat és el President de la Subcomissió Episcopal d'Universitats.

Valoracions diocesanes del curs 08-09. Diverses instàncies diocesanes es van reunir el passat mes per valorar l'any i iniciar l'enfocament de l'objectiu per al proper curs, centrat en la missió i l'evangelització. El 17 de juny es van reunir els arxipresbiteros de les dues vicaries a la Casa d'Espiritualitat de Lavern i el dia 18 va ser el torn del Consell Presbiteral, en el qual també es va parlar d'altres aspectes, com ara els aranzels i la pastoral d'acolliment de promesos, segons el document relatiu de la CET.

AGENDA

Reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense. Del 13 al 15 de juliol els bisbes de les diòcesis catalanes faran la darrera reunió del curs per coordinar les accions pastorals a Prats de Cerdanya.

5a Eucaristia Missionera. Per cinquè any consecutiu, les diòcesis de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat celebraran dissabte 25 de juliol l'Eucaristia Missionera dirigida a tots els missioners que es troben per la nostra terra i als seus familiars. A les 11 h presidirà la Missa el cardenal Lluís Martínez Sistach a la capella de l'arquebisbat de Barcelona. Seguirà un refrigeri que permetrà als missioners i missioneres compartir amb tots les experiències, reptes i esperances de les respectives missions on treballen. Serà ocasió d'agrair-los el sacrifici i l'esforç que duen a terme en intentar oferir una vida millor a tots aquells que passen necessitats materials o espirituals.

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. L'any vinent se celebra el centenari de l'Hospitalitat (1910-2010). Qui tingui fotografies o qualsevol altre document d'interès i vulgui participar en la celebració d'aquest centenari, pot posar-se en contacte amb la institució, a les oficines del Consell de Cent 224-228, de Barcelona, tel. 934 874 009.

El bisbe Agustí amb els capellans joves. Del 15 al 17 de juliol el grup de capellans recentment ordenats clouran les trobades periòdiques d'aquest curs amb el bisbe Agustí amb uns dies de convivència a la Cerdanya, per refer-se en el cos i en l'ànima al mig de la natura.

ESGLÉSIA DIOCESANA

Comunicat de nomenaments

Mons. Agustí Cortés Soriano, bisbe de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, atenant el bé pastoral del Poble de Déu d'aquesta Església particular, fa públic els següents nomenaments:

Vicaria del Llobregat

Mn. Jordi d'Arquer Terrasa, nomenat rector de la parròquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat i encarregat de la S.E. Catedral de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat.

Mn. Antoni Roca Roig, nomenat rector de la parròquia de Sant Mateu de Vallirana.

Mn. Rafael Maroto Cifuentes, nomenat rector de la parròquia de Crist Salvador de Martorell.

Mn. Xavier Aymerich Miñarro, nomenat rector de la parròquia de Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei.

Mn. Xavier Ribas Matamoros, nomenat rector de la parròquia de Santa Teresa de Jesús de Gavà i vicari de Sant Pere de Gavà.

Mn. Ricard Hernández Taulé, nomenat rector de la parròquia de Sant Esteve de Cervelló.

Mn. Joan-Ramon Marín Torner, nomenat adscrit a la parròquia Mare de Déu de Montserrat de Sant Boi de Llobregat.

Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf

Mn. Ramon M. Bosch Vendrell, nomenat rector de la parròquia de Sant Bartomeu de Vallbona d'Anoia.

Mn. Jordi Tres Bosch, nomenat vicari de les parròquies de Santa Maria de Capellades, de Sant Joan de La Torre de Claramunt, de Sant Martí de Carme, de Santa Maria de Santa Maria de Miralles, de Sant Miquel d'Orpí i de Sant Salvador de Vilanova d'Espoia.

Mn. Francesc Xavier Escolà Gené, nomenat diaca adscrit a les parròquies de Sant Bartomeu de Vallbona d'Anoia i de Sant Pere dels Hostalets de Pierola.

Mn. Lorenzo Menéndez Mejía, nomenat adscrit a la parròquia de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú.

Nomenaments no parroquials

Mn. Carles Muñoz Pérez, nomenat delegat diocesà de Pastoral de Joventut.

Altres nomenaments

Mn. Joan-Ramon Marín Torner, ha estat nomenat consiliari nacional de la JOC.

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre el amor resucitado (X)

Hacíamos mención de los consagrados, religiosos, religiosas y presbíteros, como aquellos que llevaban adelante el testimonio más elocuente entre nosotros del amor resucitado. Lo cual no quiere decir que sean sólo ellos quienes aman con este amor, sino que su forma de vivir, a partir de sus votos y compromisos, es la que más claramente lo manifiesta. Si hablamos aquí de ellos, es porque la manera de amar que les caracteriza, en realidad es el amor al que todos estamos llamados. En la Iglesia, la diferencia entre un consagrado y otro que no lo es, consiste sólo en vivir y manifestar ya aquí, en nuestro tiempo, aquello que todo el mundo en definitiva ha de vivir: ellos lo hacen ya directamente, los otros por vías, caminos y mediaciones. Pero todos tenemos que acabar en el mismo amor.

Mencionábamos los consagrados a propósito de la universalidad del amor resucitado, que comprometía (a todos nosotros, pero a ellos particularmente) a convertirse en un peregrino del rostro de Dios y de todos los hermanos. Ésta es una peregrinación, a veces física (ir de un lugar a otro), pero, sobre todo, lo es del corazón. Esta peregrinación es la más necesaria. Podría darse de hecho la peregrinación física y no haber camino o sa-

lida interior, con lo cual no amaríamos con amor resucitado. Pero sí amaríamos con este amor, si peregrináramos con el corazón, aunque quedásemos en el mismo lugar. Así aman las monjas y monjes contemplativos, que hacen voto de estabilidad en un determinado monasterio.

La peregrinación del amor resucitado, que vivimos en el corazón, pide la disposición de salir constantemente de uno mismo, tratando de no instalarse nunca, no aburguesarse en la comodidad, ni apoyarse en débiles o falsas seguridades. En definitiva, todo cuanto pide el amor resucitado es lo que significan y expresan los votos, propios de la vida consagrada: pobreza, castidad y obediencia. De manera semejante, con acentos diferentes, la pobreza, la obediencia y el celibato apostólicos para los sacerdotes. Aquellos no tienen otro sentido que ser amor resucitado concreto y actual. Éstos no tienen otro sentido que servir al amor o caridad pastoral. Por ello, nada más ridículo y antihumano que mantener los votos y los compromisos de la vida consagrada sin amor o, amando con un amor que no es propiamente el resucitado. Sería como ponerle un marco maravilloso a un lienzo vacío, sin nada. Por el contrario,

—El amor resucitado no puede nacer si no es desde la pobreza de espíritu, que, no pidiendo nada, es puramente acogida agradecida y donación generosa.

—El amor resucitado no se puede vivir si no es superando (sublimando) las exigencias de nuestras inclinaciones y nuestros afectos humanos.

—El amor resucitado no puede realizarse en la vida personal, si no es con una disponibilidad tal, que permita anteponer el proyecto de Dios sobre uno mismo al proyecto que obedece sólo a las propias necesidades o intereses.

Eso es lo que significa «hacer la peregrinación del amor», salida y éxodo continuos. ¿Amar a todos, totalmente, siempre? ¿Cómo sería posible si el corazón permanece demasiado lleno de uno mismo y de las exigencias particulares? Se necesita un corazón nuevo, un hombre nuevo, que nace de la Resurrección una vez atravesada la cruz.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat